Magyar Nemzet

"...a dolgot őt magát nézzük..."

Távol a politikától

Végül is megérdemeltem, amit kaptam. Hát kellett nekem valamiféle megbékélést hirdetnem a múlttal? Kellett arról írnom egy vezércikkben, hogy hagyjuk végre a vádaskodásokat, ne azt vagdossuk egymás fejéhez, ki mit mondott tíz évvel ezelőtt, ki cipelt transzparenst május elsején. Persze, nem akarjuk feledni a súlyos bűnöket, de ne terjesszük ki a vádakat jóformán minden magyarra, aki kénytelen-kelletlen ezen a földön élt, itt tanult, itt dolgozott. "Védi a kommunistákat, menti azokat, akik tönkretették az országot" - ez a summázata néhány telefonhívásnak. Ocsmány bolsevik vagyok, és ily módon kívánom menteni a bőrömet? Egyébként is, hogyan merészelek a vörösök oldaláról politizálni?!

Nem a vörösök oldaláról szóltam, hanem az aggodalom íratta velem az inkriminált cikket. Hová jutunk, ha folyton-folyvást csak a múltbéli cselekedeteket emlegetjük? Rákosiék is örökkön azt kutatták, ki mit csinált az előző rendszerben. A "bűnöket" csak az moshatta le magáról, aki átfestette magát vörösre. Ma az átfestés sem kellő mentség: fölvehette valaki az MDF, az SZDSZ, a FKGP színeit, bizton számíthat rá, hogy az ellentáborból lekommunistázzák. Politizáltam volna? Szó sincs róla! A politika nem az én világom. (Tudom, hogy az újság hasábjait nem illik személyes vallomásokra felhasználni, most mégis leírom, miért viszoly-

Amikor 1957 tavaszán "ellenforradalmár" mivoltomért kidobtak a Népsporttól, nem kapkodtak értem, a megbélyegzett emberért a lapok. Az 1957 őszén újrainduló Magyar Nemzet mégis vette a bátorságot, hogy a fölvételemről tárgyaljon. A felelős szerkesztő a szerződés aláírása előtt behivatott és közölte velem, hogy dolgozhatom az újságnál, de csak akkor, ha meghúzom magam és nem politizálok. Nem politizáltam. Megvolt arról a véleményem, mi folyik az országban, de miután erről egy sort sem írhattam volna, belefeledkeztem a sportba s igyekeztem becsületesen írni. A "politizálásom" abban merült ki, hogy a sport árnyoldalait a társadalom kereteibe igyekeztem illeszteni, jelezve, hogy innen származik minden baj. A névaláírásom jó ideig nem jelenhetett meg a lapban, de a hatvanas évektől kezdve már a nevemmel szignáltam az azóta megjelent, ezernyi kérészéletű cikkemet. (Valamennyit ma is vál-

Nagyon szerettem a sportot, csöppet sem hiányzott a politika. Jó három esztendeje, amikor a Nagy Imre-temetésen elhangzottak a gyújtó hangú beszédek, úgy éreztem, most újra olyan összefogás jellemzi majd a nemzetet, mint 1956 forradalmi napjaiban. Gondoltam, hogy akárcsak akkor, újságíróként - és csakis újságíróként - érdemes lesz nemcsak a sportélettel foglalkoznom. Hamar rá kellett azonban jönnöm, hogy az összefogás, a nemzeti egység gondolata csupán illúzió. Nagyobb a széthúzás, a meg nem értés, mint valaha is volt ebben az országban! Még az 1956-ban bátorságukról, hazaszeretetükről tanúbizonyságot tett forradalmárok is annyifelé húznak, ahányan csak vannak. Borsódzik a hátam mindattól, ami ma történik a politikai életben. A fülemben hamisan csengenek a nagyhangú szónokok szavai, akik a haza megmentésének ürügyén, persze csakis a nép nevében, mást sem tudnak, mint ostorozní a más véleményen lévőket. Önmagukat megváltóként tüntetik fel és állítják, hogy tömegek állnak mögöttük. Igaz, százak és ezrek vonulnak fel egy-egy politikus indulatos hívására, de - ahogyan szerte a világon is történik - nincs olyan ütődött jelszó, nincs olyan elmebajos követelés, amely mögé ne sorakoznának fel többen-kevesebben. És az ellenkezője mögé is.

A pár száz vagy a pár ezer ember azonban nem a nép. A népre a szerteszakadó, önemésztő pártocskák, a különféle mozgalmak és szervezetek hivatkoznak, s emiatt úgy tűnik, mintha a nép húzna ezerfelé. Pedig nem a nép esik szét atomjaira, hanem a politikai élet képviselői között mélyültek el a szakadékok három esztendő alatt. Mindegyikük híveket, választókat akar toborozni, s találnak is maguknak szinte akármihez. De rendkívül szűk az a réteg, amely beáll a politikai áramlatok sodrába. Az emberek nagy-nagy részét nem érdeklik a piti politikai csatározások, őket a mindennapok gondjai foglalják el. Azt sem tudják, mi a médiavita, fogalmuk sincs arról, hogy egy Zacsek nevű képviselő tanulmánya milyen visszhangot váltott ki, nem érdekli őket, hogy ki jogosult az elnöki székre a kisgazdáknál vagy a szociáldemokratáknál. Az emberek számára sokkal fontosabb a megélhetés: az, hogy csökkenjen a munkanélküliség, az infláció, hogy legyen mit enni ma is, holnap is, tudja ruházni, iskoláztatni a szülő a gyerekét, hogy az idősek kapják meg a tisztességes élethez szükséges nyugdíjat.

Persze hogy vannak parlamenti csatározások minden demokratikus berendezésű országban, vannak szélsőséges hangok másutt is, de itthon, a saját bőrünkön jobbára csak azt érezzük, hogy a politika nem áll semmi másból, csupán hatalmi harcból - pártok között és pártokon belül is -: a politikusok mások sárba tiprása árán kívánnak mind maga-

Csoda-e hát, hogy jóérzésű ember mindezek láttán megcsömörlik a politikától? Nem csoda! Csak az a vigaszom, hogy ezzel az érzéssel immáron megint a többséghez tartozom.

Zsolt Róbert

Magyar Nemzet

SZERKESZTŐBIZOTTSÁG

Elnöke: PETHŐ TIBOR Tagjai: BÁCSKAI TAMÁS, FÖLDES PÉTER, JUHÁSZ GYULA, RUFFY PÉTER

Főszerkesztő: KRASZNAI ZOLTÁN Főszerkesztő-helyettesek: SZÉNYI GÁBOR, TÓBIÁS ÁRON Publicisztikai szerkesztő: TÓTH GÁBOR

Vezető publicista: KRISTÓF ATTILA Vezető szerkesztő: BOGNÁR NÁNDOR

Kiadja a Magyar Nemzet Kiadó Részvénytársaság Felelős kiadó: **SEBESTYÉN TAMÁS** elnök-igazgató

Szerkesztőség és kiadóhivatal: 1092 Budapest, Kinizsi u. 30–36. Telefon és fax: 266-4252, 266-4253, 266-4256, 266-4257, 266-4141. Postacíműnk: 1392 Pf. 276.

Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető bármely hirlapkézbesítő postahivatalnál, a hirlapkézbesítőknél, a posta hirlapüzleteiben és a Hirlapelőfizetési és Lapellátási Irodánál (Helir) 1900 Budapest XIII., Lehel v. 10/A, közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a Postabank Rt. 219–98636, 021–02799 pénzforgalmi jelzőszámra.

Külföldön terjeszti a Kultúra Külkereskedelmi Vállalat H–1389 Budapest, postafiák 149. Szedés: Magyar Nemzet Kiadó Rt.

Nyomás: A Athenaeum Nyomda, Budapest

Felelős vezető: Vida József igazgató
HU ISSN 0237-3793 HU ISSN 0133-185X

Látok dolgos embereket...

Ne engedjük sokkolni magunkat

Egyik nap hatalmas tömeg a rádió és a tévé előtt, másik nap hatalmas tömeg a Petőfi- és a Kossuth-szobor előtt. Támadva Soros György, meggyújtva egy ház, megölve két cigány. Munka nélkül jó pár ezren, boltokban nyugdíját számolgatja és számítgat nem kevés idős. Ha egy-két iskolát visszavesz valamelyik egyház, lázítanak, talán épp azok, akik legtöbbet ártanak a nemzetnek vagy a gyerekeknek. Sokkoló hírek, hogy milyen antiszemitizmus van, hogy a fajgyűlölet már akkora, ha nem nagyobb, mint a hitleri időkben. Betörtek ide, kirabolták azt, megölték ezt... Tehát tűrhetetlen ez az ország, rossz az államfő, a kormányfő, a parlament, a rendőrség, az önkormányzat. Gyűlölik egymást a magyarok, a zsidók, a németek, a szlo-

Valóban igaz ez? Látok békés családokat, játszó gyerekeket, iskolába járó békés kicsiket és nagyokat. Látok szorgalmas munkásokat is, tanárokat is. Látok szerzeteseket és lelkészeket, templomban és iskolában. Látok össze nem tört padokat és működő utcai telefonokat. Látok ki nem rabolt benzinkutakat és bankokat. Százával polgármesteri hivatalban ügyet intézőket. Látok a földeken termést betakarító parasztokat. Látok kórházakban betegeket és gyógyítókat, még a börtönökben is találok emberséget, sőt hitre nyíló embereket. Látok egy faluban élő és egymást szerető, megbecsülő magyarokat és legkülönfélébb nemzetiségieket. E felől tehát békés családi otthonok, dolgos emberek, templomos hívek, éneklő, táncoló fiatalok, jól tanuló gyerekek nyugodt országa hazánk. Békében élnek magyarok, cigányok, kisebbséghez tartozók...

Mi hát a valóság? Mást látnak a média emberei, hiszen nekik csak a rendkívüli, a nem megszokott az érdekes. A nap normális ügyei nem hírek. De így lassan csak rablók lesznek, csak gyújtogatók, csak gyilkosok. Vagy nekik kell megtanulni nemcsak felszítani a hangulatot, hanem úgy írniok, hogy a hírek után azok reális levezetése is meglegyen. Nagyon nagy a felelősségük, hogy milyen látást és milyen hangulatot teremtenek az országban. Van zsidógyűlölet? Igen, egy két csaló, gyűlöletet szító, hivatalával visszaélő zsidót gyűlölnek, de ugyanez a sors várja azt az akár Árpád-házból származó magyart is, aki így tesz. Van cigánykérdés? Van, mert aki a földműves ember termését, tyúkjait, disznóját, borjúját ellopja, bizony azt nem fogja túlzottan szeretni! S ha ezt többször is, folyamatosan teszi, bíróság elé viszi. Hát így van cigánykérdés. De vajon ez a magyar gazdán múlik? És ha nem cigány viszi el, hanem egy munkát nem kedvelő magyar, nem büntetteti meg azt is? EMBER van, nem cigány, zsidó vagy magyar! De ez az ember lehet becsületes vagy gazember, s nem azért becsületes, mert magyar, és nem azért gazember, mert nem magyar.

Mi a jövőnk útja? Mi a kiút? Türelem! Nem volna szép a világ, ha csak ibolya nyílna, s nem volna rózsa meg szegfű, margaréta és őszirózsa. Melyiknek kell irigyelni vagy gyűlölni a többit, mert nem olyan, mint ő?! Mi mind, akik másként gondolkozunk ebben, abban, amabban, mint a feleségem, a fiam, a menyem, a szomszédom, az MDF-es, az SZDSZ-es... hát tűrjem el, mert ők is másként gondolkozónak látnak engem, s ha én elítélem őket, ők is kénytelenek elítélni engem... S akkor szidhatjuk egymás nézeteit, majd

Megbizonyosodás. Megbizonyosodás a másik milyenségéről. Legyen az személy, párt, csoport, vallás... Ne higgyek a szónak, járjak utána. (Felröppentettek egy hírt: a Máltai Szeretetszolgálat hozatja haza Horthy Miklós hamvait. Számon kérték, miért erre költenek, miért nem a szegényekre... Nem igaz a hír! A menekültekre és szegényekre költenek...) De ha nincs annyi sajtóetika a hír feldobójában, legyen bennünk kritika, érdeklődés és utánajárás. Ne engedjük sokkolni magunkat. Nyugalmunk többet ér, mint sok jól értesültnek látszó hazugsága.

Becsületesség! Magunk legyünk feddhetetlenek. Neveljük a gyermekeket erre. Tanítsunk, segítsünk másokat is becsületességre. Soha közre ne működjünk becstelenekkel. A biztosan becstelent pedig próbáljuk tisztességre segíteni.

Védeni a gyengébbet, a szegényebbet! Emberi jogait biztosítani és biztosíttatni kicsinek, nagynak, magyarnak, cigánynak, zsidónak, németnek, szlováknak, horvátnak, mindenkinek! Csak így épülhet fel, csak így maradhat meg, csak így növekedhet demokráciánk - gyarapodhat egész nemze-

> **Gyulay Endre** Szeged-csanádi megyés püspök

Soros Györgynek lekötelezetten

Szellemi keresztes háború?

Meggyőződésem, hogy Soros György és alapítványi tevékenysége nem szorul különösebb védelemre. Nem így azonban az a közéleti miliő, amelyet az utóbbi időben némelyek köztük a legszilajabban Csurka István és Zacsek Gyula parlamenti képviselő urak - Soros ürügyén (is) jónak látnak szellemi keresztes háborúval feldúlni. Az alábbiakban ezért elsősorban is erre a tágabb összefüggésre figyelve igyekszem reflektálni a két képviselő úr Soros elleni felszólamlásai egyik közös elemére. Nevezetesen arra a hipotézisre, hogy a Soros-alapítvány patronáltjainak tekintélyes hányada olyan "derék" ember, akik "észrevétlenül" is "lekötelezettségi" viszonyba kerültek-kerülnek a Nagy Machinátor Burzsoával; illetve hogy a cipollai képességekkel ármánykodó Soros által tanulmányi támogatás formájában -"megvásárolt lelkek" képzettsége könnyűszerrel lényegül át egy olyan "kiképzettséggé", amelynek révén egyéb elbágyasztó manipulációk közbejötte mellet - nemzetrontó célok szolgálatára mozgósíthatók.

Hadd kezdjem röviden azzal a személyes megjegyzéssel, hogy magam is egyike vagyok azoknak, akik "lekötelezettjei lettek" Soros úrnak, mihez azonban sietek hozzátenni, hogy erre az önismereti felfedezésre még véletlenül sem a képviselő urak felvilágosító tevékenysége révén jutottam el. A kért adományért való háérzet lekötelező emóciója ugyanis, igénytelen nézetem szerint, az ember legtermészetesebb reakciói egyike. Amire pedig nevezett képviselő urak ezen felül még céloznak - ti. a lekötelezettségnek és a hálaérzetnek ősprimitív megnyilvánulásaira, ami többek között egyetemlegesen jellemző maf-

öltene testet -, azt már inkább megfogalmazóikat illetően tartom tipikusnak. Éspedig abból a szempontból, hogy vajon milyen fejlődés- és személyiséglélektani komponensek húzódnak is meg e személet hátterében, s még inkább, hogy vajh' mit is jelentene mindez aktuálpolitikailag, mondjuk arra az esetre nézve, ha a jeles képviselők valamelyike netalán kulturális támogatástok felett döntő kormányzati pozícióba kerülne? De hasonlóan elgondolkoztató következtetéseket vonhatunk le akkor is, különösen Csurka Istvánt tekintve, ha arra a teóriára figyelünk, amely a legszorosabb kapcsolatot sugallja - természetesen továbbra is csak a "Soros-fiókákat" illetően - elithez tartozás és gazdaságipolitikai hatalmi pozíciók birtoklása között. Önként adódik a kérdés: a kulturális szféra buzgó analizátorai valóban ne tudnának a kultúra önerejű varázsáról, arról, hogy - akár a legsötétlelkűbb Sorost feltételezve is - a dotációban részesülő kutatók alapvetően nem kívánják valóban meglévő tálentumaikat beváltani a politikai és gazdasági intézkedés néhány tálnyi, többnyire gyorsan megposhadó lencséjére, de e lencse ínyenceinek tányérjai körül sem érzik magukat valami felleges boldogságban. Saját élményként is elmondhatom, hogy a Soros-apanázs-nak elsősorban abban volt szerepe életemben, hogy - egyéb vonzó "hatal-Nok csabereje ellenere is inkább válasszam-választhassam a máról holnapra élők fenti prózaiságot nélkülöző örömét és szabadságát.

Ami a jelenség "érdemi" részét illeti: azt hiszem, hogy a hatalom és a kultúra viszonya, ez az a pont, ahonnan közelebbről is érthetővé lesz a

képviselő urak militáns Soros-ellenessége. Soros György ténykedése ugyanis nem hátországa - sőt: kifejezett ellenlábasa - a hatalom és a kultúra ama lelket-szellemet gúzsba kötő, frigyszerű kapcsolatának, amit pedig kritikusai oly' kívánatosnak ítélnek; egy ember- és nemzetellenes nemzeti ideológia egyarcúságának, az intellektuális és egzisztenciális vákuumot münchauseni fantáziálásokkal s a "puszta és kietlenség" mélyrétegeiből előólálkodó naturáliákkal kitöltő megváltó lázálmoknak. Az alapítványi beszámolókból következtethetően Soros úr eddig sem támogatott, s ezután sem igen fog támogatni "önépítő-mást romboló" programokat: "teológiai-zoológiai stúdiumot arról, hogy a csodaszarvas halt meg a kereszten s támadt fel Etelközben"; nem támogat a biologikus-darvinisztikus életszemlélet materialista mákonyának terjesztésére irányuló egyéb szellemi-kulturális tevékenységet, s különféle, végletekig egyszerűsítő gondolattalansági tréningeket sem (bármily populárisak legyenek is azok). De nem támogat olyan talpig kereszténybe öltözést sem, amelynek lényegi célja az, hogy álruhaként belebújva a Krisztus palástjába - paganizálja a keresztény üzenetet és szentségeket, s egy velejéig negatív világkép jegyében hirdesse meg az isteni nagyvonalúság evangéliumának Bibliából és szívekből való kiseprűzésének kánonkritikai programjat. Soros "sajnos" tenyleg nem barátja az ilyen és hasonló gondolatisággal kacérkodó hatalmi struktúráknak, amire végül is jó okkal éreznek rá e szellem protagonistái. Soros mást preferál, s lényegileg mást is patronál. Patronál humanitárius kezdeményezéseket, valódi nemzeti célú értéke-

ket, autentikus keresztény szellemű törekvéseket. Patronál továbbá olyan értelmiségieket, akik elkötelezettek a "mi vagyunk a világ köldöke" elsődleges etno- és akolnárcizmust tükröző nyers indulatiságok humanizálása, "a válaszfalak lerontása" (mint a bibliai Efezus-levél fogalmazza) s a kommunikációs processzus pozitív eszméjének ébrentartása mellett; olyanokat, akik "ismerve az írásokat" tudják, hogy jönnek néha próféták, akik azt kiáltják: Ellenség, ellenség! - miközben széles határban nincs ellenség; olyanokat, akik - talán éppen, mert "kiképzettek"! - kellő jogalappal is utasítják vissza, ha infantilis és szervilis hajlamokkal gyanúsítják őket eleve kérdőjelessé téve mindennemű jogosultságukat legtermészetesebb és szinte egyedüli sajátjukra, arra, hogy szellemi emberekként akceptáltassanak; s nem utolsósorban olyanokat, akik okkal tiltakoznak, ha elvitatják az irányú "felismerőképességüket", hogy hol, mikor, milyen módon és mértékben jelentkezik a hatalomért való tülekedés bármely oldali rút arca. Hogy erre a jogosultságra jó lelki-

ismerettel merek magam is igényt tartani, ezért is lekötelezettje vagyok még mások - köztük számos "mély magyar nem termesz" - mellett Soros Györgynek is. S ha eddig elmulasztottam volna ezt felé köszönetnyilvánítóan külön is kifejezésre juttatni, most publikusan teszem meg. Remélve egyuttal azt is, hogy legalabb egy peldány felfedésével tehermentesítenem sikerül Csurka és Zacsek képviselő urakat termesz- és idegenfelismerői éberkedésük jelentette aggodalmas igénybevételük közepette.

Majsai Tamás református lelkész

n nem tudom, hogy az emberi hiszékenységnek van-e határa, azt hiszem, annak ellenére nincs, hogy az emberek többsége szívből utálja, ha hülyének nézik.

Én se most jöttem a hathúszassal, nem most szálltam le a falvédőről, szokta volt mondani a jámbor polgár (citoen), ha önnön rátermettségét bizonygatja. A "dörgés ismerete" honfitársaim zömét büszkeséggel tölti el; létmódunk sok-sok esztendő során arra a stratégiára alapult, hogy szorosan fogtuk az Isten lábát, és Krisztus koporsóját sem őriztük ingyen. Tudtuk, mikor kell Trabantra befizetni és mikor döglött Golfra Brüsszel mellett a zsibogón, éberen álltunk, amikor eljött a Gorenje ideje és elavult a munkásőrség, kiszagoltuk, mikor büdősödik rá a csirke a Barneválra, készek voltunk rá, hogy két gyermeket nemzzünk panellakásért, egyszóval megéltünk a jég hátán is, míg be nem következett az olvadás.

És íme, most mégis itt van Európa (Kelet és Nyugat) a nyakunkon, s bizony be fogja nekünk bizonyítani, hogy mégiscsak hülyék vagyunk.

Tömött sorok várakoznak a kézrátétellel gyógyító ukrán nagydoktorokra, ezrek isszák a japán csodavizet, amerikai lélekacélozó teamek egy-két ezresért szupermant faragnak bárkiből, migrént szüntetnek és fogyasztanak, tele marékkal szórják elénk (bennszülött disznók elé) az (üveg)gyöngyőt.

In nem tudom...

(Mi a csali)

Rajtunk próbálnak ki minden százéves trükköt, olyanokat is, amelyeken egy pápua már hangosan röhög

Ismerjük be, kedves honfitársaink, a nagy fehér varázslók palira vesznek, s jobban átvágnak bennünket, mint az "itt a piros..." mesterei meg a gagyizók a hetedik kerületi árkádok alatt.

A következőket állítja például egy hirdetés: "Valaki a Kretsen csalikoncentrátummal két óra alatt ötvenhat fogast, huszonkét keszeget és két pontyot fogott. Felejtse el a mihaszna halakat, amelyeket bárki visszadobna a vízbe. Felejtse el a mozdulatlan úszó melletti többórás várakozást. Ezután a horgászatok csodálatos halfogásokká alakulnak, amivel barátait állandóan elkápráztathatja.

Ingyenes próbára feljogosító szelvény.

(Ne küldjön pénzt!!)

Kérem, küldjenek részemre egy tubus Kretsent 489, három tubus Kretsent 989 forintért, plusz portó és kezelési költség. (Ne küldjön pénzt, a csomag kézhezvételekor fizetendő.)

Hivatalos garancia: ha nem fogok legalább kétszer annyi halat, mint korábban, akkor három hónapon belül visszaküldöm a megmaradt Kretsent minden indoklás nélkül, s önök azonnal visszatérítik a pénzem, minden kérdés nélkül."

Erre azt mondom én:

Jelenleg egy kilogramm tisztított fogassüllő ára 800 forint. Képzelie el ön – mondom én – azt az 56-ot, darabját egykilósnak, amelyet ön a Kretsen segítségével fog két óra alatt. Szorozza be az 56-ot nyolcszázzal, ossza el kettővel és kijön 22 809 forintos órabér, ráadásul ön kiválóan szórakozott.

Jobb, mint a munkanélküliség és a diósgyőri finomacél, nem?

Ezt kínálja számunkra a művelt Nyugat, ó, magyar bennszülött!

Ne törődj azzal a kételyeddel, hogy ötvenhat süllőt két óra alatt a horogról leakasztani is. lehetetlenség, vágj neki a Kretsennel a honi vizeknek, és közben verd a tamtamot.

Mindebben az a nagy szomorúság és uz a nagy szépség, hogy az ilyen csodacsaliárusok általában világot járt derék magyarok, idegenből egy kis pénzért – hazaszakadtak.

Hogy egy ilyen hirdetés valójában mennyi hasznot hoz, s nem célravezetőbb-e bankot rabolni, én nem tudom.

Hristof Allela